

нете майка. — Моля ви ся сторѣте добръ да оставите тѣзи философуванія, и да ми дадѣте на задъ туй писмо. — Туй писмо трѣба да го има бащата. — Хрисодактиле! Не мя докарвай до тамъ дѣто не трѣба. — Господже Хрисодактилице, напомниа ти че си майка и съпруга и тя призовавамъ на длѣжноститѣ ти. — На длѣжноститѣ ми ли? Коя е, господине, длѣжността ми, да мя заплашвате, да ми казвате че нѣмамъ право да накажа единъ дѣщерѣ свѣрижла отъ пѣттѣ, неповодливъ, безочлавъ и продазливъ? — Казахъ ви, господже, че отъ васъ е взела въпитаніето си. — Твърдѣ хубаво! И мене ли за такъвъ мя имате? — Азъ ли? Напротивъ казувамъ че добръ ще сторите да ся не намѣсате никакъ въ тѣзи работѣ. — И какъ да не ся намѣсѣ? Погрижихте ли ся вы, господинъ баща да откриете какво става както ся погряжихъ азъ? Щехте ли да имате прѣдъ очи туй писмо, ако азъ, който мя мыслите не толкозь строгъ, не ви го бѣхъ дала? — Вы сте направили половинатъ отъ длѣжността си; оставѣте мене да извършиж другатъ половинъ. — Но най послѣ сторѣте добръ да ѣхъ удалечите за малко врѣме понеже ѣ го казахъ вече. — Нужно е първо да ѣ поговорѣ. — Говорѣте ѣ. Но дай ми думатъ си че ще ѣхъ затворишъ въ нѣкой мѣнастырь.

— Но тука нѣмамы нѣкой православенъ мѣнастырь съ калугерицы. — Азъ съмъ говорила съ нѣкои отъ сестрытъ Малосердія. — Любопытно упорство! — Чудновато изискваніе. И какъ тѣй, не ми ли давате правото да видѣхъ и да испытаямъ свободно единъ дѣщерѣ що е свѣрижла отъ пѣттѣ? — Но когато вы настоятелно молихъ да оставите връзъ мене тѣзи работѣ. — Но когато мнѣхъ веднѣжъ прѣзъ умѣтъ ми и ся вкорени идеята да ся погряжи азъ самъ като добъръ баща. — Вы не сте толкозь строгъ. — Имате ли данни? — Вы имате кроткъ характеръ. — Азъ